

Welkom in de Rozentuin. Voor de inwoners van Vlaardingen en de regio, maar speciaal welkom voor onze Japanse gasten uit Rotterdam, die met elkaar verbonden zijn via de Japanse School.

For our Japanese guests: we are very honored by your presence here in Vlaardingen. Welcome. We are sorry that tonight's speeches will be spoken in Dutch. But for some you have the translation.

Ook de aanwezigheid van wethouder Stephanie Solleveld, die onder meer onderwijs in haar portefeuille heeft, stellen wij zeer op prijs.

Vandaag herdenken wij hier in Vlaardingen dat het 81 jaar geleden is dat de atoombom op Hiroshima werd geworpen en, drie dagen later, op Nagasaki. Het was de eerste keer dat een kernwapen werd ingezet. Een wapen dat in één klap een complete stad kan verwoesten, met desastreuze gevolgen.

Naar schatting kwamen ongeveer 250.000 mensen direct of kort na de bombardementen om het leven. Daarnaast stierven in de jaren daarna nog vele tienduizenden mensen aan de gevolgen van de radioactieve straling. Tegelijkertijd betekenden de bombardementen de definitieve doorbraak naar het einde van de Tweede Wereldoorlog.

Na die oorlog zijn belangrijke stappen gezet om de waanzin van een nieuwe wereldoorlog te voorkomen. De Verenigde Naties werden opgericht, de Navo, de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens werd opgesteld en door veel landen geratificeerd. Door de opstelling van het Non-pro-li-fe-ra-tie-verdrag moest de verspreiding van kernwapens tegengegaan worden. Volgens dat verdrag zijn slechts vijf landen officieel erkend als kernwapenstaten.

Niet alle landen sloten zich daarbij aan. Zo behoren onder andere India, Pakistan en Israël niet tot de verdragsstaten. Onlangs zagen we bovendien hoe één wereldleider toestemming aan een land gaf voor uraniumverrijking. Het laat zien hoe snel ontwikkelingen op dit gebied kunnen gaan. Opvallend genoeg is daar m.i. geen protest opgevolgd.

Juist met de geschiedenis van Japan en de lessen van het einde van de Tweede Wereldoorlog zou je verwachten dat we ons blijven inzetten voor een wereld met minder nucleaire dreiging. Dat we de risico's op een kernoorlog verkleinen, in plaats van vergroten.

Daarom is het zo belangrijk dat we vandaag samen herdenken. Niet alleen om stil te staan bij het verleden, maar ook om onszelf eraan te herinneren hoe

kwetsbaar vrede is en hoe groot onze gezamenlijke verantwoordelijkheid blijft om die te beschermen.

Ik wil graag het gedicht: *dat wij leven geboren mogen laten worden* .
van Kurihara Sadako met u delen.

dat wij leven geboren mogen laten worden .

het was een nacht in de kelder van een verwoest gebouw.
slachtoffers van de atoombom
vulden die donkere kelder zonder een enkele kaars
tot barstens vol.
de geur van vers bloed, de stank van de dood.
de drukkende benauwdheid van bezwete lichamen, gekreun
waaruit een wonderlijke stem klonk.
'er wordt een baby geboren', zei iemand.
in deze kelder op de bodem van de hel
was nu een jonge vrouw aan het bevallen.
in een duisternis zonder een enkele lucifer
wat kon je daar beginnen
en toch vergaten de mensen hun eigen pijn
'ik ben een vroedvrouw, ik zal helpen bevallen'
zei iemand
die daarnet nog als zwaargewonde aan het kreunen was.
zo werd op de bodem van een duistere hel
een nieuw leven geboren.
zo kwam nog voor de dageraad aanbrak
en onder het bloed de vroedvrouw te sterven.
dat wij leven geboren mogen laten worden
dat wij leven geboren mogen laten worden
al moeten we ons eigen leven opofferen .